

Тимошук В.В.

Сьоме небо

Збірка поезій

Долгичівський
центр
2010

ББК 84(4 Укр)6
Т-414

Літературний редактор
Георгій Сербін

Автор щиро вдячний
за моральну і матеріальну підтримку
у виданні збірки
Фізику І.В., Медведю М.О.

Тимощук В.В.

*Т-414 Сьоме небо. Збірка поезій. – Рівне:
Волинські береги, 2010. – 124 с.
ISBN 978-966-416-221-7*

ББК 84(4 Укр)6

ISBN 978-966-416-221-7

© Тимощук В.В., 2010
© «Волинські береги», 2010

МОЯ РОДИНА

Я дякую долі за ніч і за день,
За радість і біль моїх щирих пісень.
Я дякую зорям за сміх і жалі,
За друзів, родину, що є на землі.

Моя рідна мати – то Київська Русь,
Мій батько – Хрещатик,
 Дніпро – мій дідусь.
Ласкава бабуся – квітуча земля:
За вас я молюся – родина моя.

До земно вклонюсь небесам голубим.
За те, що на світі живу не один.
У дітях, онуках знайду втіху я.
Хай квітне велика родина моя!!!

КИЄВЕ МІЙ

Там, де сивий Дніпро
Несе вдаль широкі води,
Там святе джерело –
Початок мого народу.

Там каштановий сад
Біле вдягає намисто.
Русь моя, древній град
Київ – моє рідне місто.

Місто снаги і пізнання,
Юнацьких незайманих мрій.
Місто весни і кохання – Києве мій!

Там, де сонце встає,
Кручі мережить проміння, –
Там дитинство моє
І роду мого коріння.

На берегах Дніпра
В новобудовах барвисто
Сяйвом віри й добра
Квітне моє рідне місто.

ХВИЛЯ Б'Є

Хвиля б'є у весло,
І гойда на човні.
Про усе, що було,
Навіває мені.

Я пливу у човні,
А назустріч вітри...
Тихо хвиля мені
Серце й душу ятрить.

Я пливу по життю
Крізь негоди й дощі,
Ненавиджу й люблю
У тривожній душі.

Хвиля б'є у весло,
Пада лист восени.
Мене ж досі тепло
Зігриває весни.

ДЗВІН

Раніше був ти, наче дзвін,
Довкола тебе все гуло.
Тепер лишився ти один
Все відгоріло, відійшло.

Ішли до тебе на поклін,
Несли в серці біль і тугу.
Ти піднімав людей з колін,
Був розрадою і другом.

Тепер лишився ти один,
Назад немає вороття.
Не склеїти розбитий дзвін,
Не повернути знов життя.

І голосу твого плин
Вже не гуде, лиш шепотить.
Навіки став порожнім дзвін,
Йому людей не розбудить.

СЬОМЕ НЕБО

Я на сьомому небі,
Моя люба, від тебе,
Від погляду карих очей.
Мрію бути з тобою,
Завжди поруч з любов'ю
В обіймах бездонних ночей.

Я боюся за себе,
Щоб не впасти із неба,
Не залишить тебе одну.
Побувавши на небі, –
Вже не можу без тебе,
Вже не можу забуть весну.

Наче падаю з неба,
Коли йду від тебе,
Страждає і плаче душа.
Та коли повертаюсь,
До небес піднімаюсь
І зустрічно серце втіша.

Ти моє сьоме небо.
Я не можу без тебе.
В нім літаю я наяву.
Ти мій світ, моє сонце,
У кохання віконце.
Я тобою лише живу.

МОЯ ЗОРЯ

Поміж зірок у небі сяє
Заповітна зіронька одна, –
Мене від бід оберігає,
Чарує моє серце, як весна.

Доки дорогами земними
Я у житті важкий свій хрест несу,
Вона, мов промені незримі,
Дарує мені ласку і красу.

Вона мене скрізь осяває,
Де б не ходив я, не був в яким краю.
Мені в житті допомагає,
Я вірю їй, надіюсь і люблю.

Мою зорю я не картаю,
Коли у серці туга, а чи шем, –
Бо долю ми свою не обираєм,
Із нею ми по світові ідем!

ВДИХНУ КРАСУ ПОЛІСЬКУ

У оксамиті трав,
На блискітках купав
Приліг, стомившись, вечір.
Він постелив до ніг
Зірниць бліді вогні,
Деревам вклав на плечі
Зірниць далекі свічі.

Усі дерева сплять,
Їм весни знову снять,
Мов зоряні серпанки.
А місяць в вишині
Несе думки мені
І гріють теплі ранки.

Тут відпочину я
Під куполом гілля,
Вдихну красу поліську.
І знову я, і знов
Віддам свою любов,
Вклонюсь землі я низько.

БЛУКАЮЧІ ЗОРІ

Блукають зорі в небі-океані,
Не можуть прихисток знайти.
І збуджені вони, і полум'яні,
Та треба їм іти й іти.
Просто по життю їм треба йти.

На Землю здалека поглядають,
Про щось шепочуть з висоти,
Неначе навкруги чогось шукають
Й не можуть спокою знайти.

Орбіти їх космічні невідомі,
Пливуть у далеч крізь віки.
І, певно, що зорять в чужому домі, —
Вони холодні і сумні.

Блукають зорі, їм нема тайння,
Їх не прив'яжеш, не приткнеш.
Їм на землі немає воскресіння
І для любові місця теж!

* * *

Де сонце сміється –
В серця радість ллється,
Духмяно квітують сади.
Живе там кохана
І мила, і гарна,
Приходить в мої сни завжди.

Кароока, чорноброва, русокоса,
Дівчина моя, немов весна.
Я тебе одну кохаю вірно й досі,
Ти для мене в світі лиш одна.

Там юності річка
Біжить, наче стрічка,
Купає вербові гілки.
Як тільки згадаю,
Сюди приїжджаю,
Де юні минули роки.

Тут річці і полю
Несу із любов'ю
Я пісні свого життя, –
Хоч юність минула
Й ти, певно, забула
Наївні мої почуття.

ПІСНЯ ПРОЩАННЯ

З дитинства всі ми знаємо,
Що крутиться Земля.
Ми з вами не прощаємось,
Розлука окриля.

Ще прийде час – зустрінемося,
Зітрем журбу з лиця,
І піснею зігріємо
Засмучені серця.

Не треба сліз цуратися,
Соромитись не варт,
На долю ображатися, –
Сприймайте все, мов жарт.

Ми вам усім бажаємо
Веселих днів ясних.
Ми з вами не прощаємось
До зустрічей нових.

Хай зорі м'яко стеляться,
Мов рушники до ніг.
Хай у ваш дім оселяться
Лише щасливі дні.

Ми завжди вас розраємо,
Коли душа болить.
Ми з вами не прощаємось:
Бувайте, хай щастить!

ОСІНЬ

Ось і осінь уже надворі.
Зорі тьмяно в горі блищать.
Мов на хвилях ріки лебедять,
Із веселкою гомонять.

Прошу осінь: мене не чіпай,
Віру в серці не розривай.
Не вернуся вже я до весни,
Хоч про це мої мрії й сни.

Так, я хочу кохання й тепла,
Що душа ще не допила.
Та від тебе не можна втекти,
Ти не йди до мене, не йди.

Я ще й досі стою на межі,
Де літа мого віражі.
Та немає назад вороття, —
Така правда мого життя.

САД

Шепіт листя ще не захолов,
Стихла солов'їна пісня.
Сад рубають для новобудов
І пала гілками вишня.

Сад густий навіки замовчав,
Що вдихав здоров'я місту.
Хтось до рук злодійських підібрав
Для наживи землю чисту.

Кажуть, буде тут майдан краси,
Що й пером не описати...
Та ніколи не впаде роса
Тут на цвіт дерев крилатих.

В рідний сад не вернуться птахи
В свої гнізда, що звивали...
Чи ж тих покарають за гріхи,
Які нашу землю вкрали!

ЯЛТИНСЬКИЙ ВАЛЬС

Купались зорі
У Чорному морі.
Місяць звабливо всміхався до нас.
Пливли ми з тобою
На хвилях з любов'ю.
І нас запросило кохання на вальс.

Ялтинський вальс – зоряні ночі.
Ялтинський вальс – твої сині очі.
Ялтинський вальс – як ніжний магнолій,
Він навіки поєднав наші долі.

Промайнули ті дні,
Неповторні хмільні.
Прикро, та вже не повернути той час,
Але знову і знов
Зігріва нас любов.
Голубив нам серце спогадом вальс.

Вінчало нас море –
На щастя чи горе,
Не знали з тобою тоді, на жаль.
Та серце радіє,
Душа вмить хмеліє,
Як тільки почуємо ми цей вальс.

ЛІТА

За роком рік,
За миттю мить
У дощ і сніг
Життя летить.

І у будні,
І на свята
Минають дні –
Біжать літа.

Літа, літа –
Терниста доля непроста.
Літа, літа –
Моя ти осінь золота.

У дні весни
Приходять в сни.
Я про любов
Співаю знов.

П'янку весну,
Любов земну,
Душі нектар
Несуть, як дар!

ЗАБУДЬ

Згасали в небі дві зорі.
Та ми не здогадались,
Що наші долі угорі
Навіки розлучались.

Розлуки біль тонка вуаль,
Буденний літній вечір
І тиха спогадом печаль
Лягла на мої плечі.

Забудь мене прошу, забудь.
Я слів не потривожу.
Забудь мене, щаслива будь,
А я тебе забути не зможу.

Засяють зорі в небесах
Та не для нас з тобою.
Не запалить в твоїх очах
Мені любов журбою.

Вже осінь нам несуть вітри,
Знов щастя не буває.
Мою душу не ятри –
Тебе не забуваю.

КОХАЙ МЕНЕ, КОХАЙ

Нас кохання приводить у світ,
Щоб жили ми, любили й кохали,
Щоб не в'янув в душі диво-цвіт,
Щоб коханням серця зацвітали.

Кохай мене, кохай
З ночі і до рання.
Лише не забувай,
Навіщо нам кохання.

Кохай мене, кохай,
Світ даруй пізнання.
Щодня мене кохай, –
На те воно й кохання.

Я з тобою кохання пізнавав
Світле чисте, мов роси ранкові.
Дощ весняний навік повінчав
В кришталевому храмі любові.

Лише той, хто нас вірно кохав,
У цей світ йде завжди з добротою,
Ласку людям й тепло дарував
І світився душі чистотою.

КРАЯНИ

До рідного краю
Дороги вертають,
Лягають до ніг рушниками.
Так радісно й щемно,
До болю приємно
Із вами зустрійтесь, краяни.

Краяни мої, краяни, –
Друзі, родина, знайомі.
Хай зла не бува між вами,
Хай радість живе у домі.
Краяни мої, краяни,
Нехай вам щастить у всьому.
Не знає душа омани,
Блукає в краю чужому.

Доземно вклонюся,
В душі помолюся
За вас, мої добрі краяни.
Твою правду святу
До грудей прикладу,
Немов подорожник до рани.

До рідного краю
Завжди повертаю,
Іду крізь негоду й тумани.
І щиро радію,
Від щастя хмелію,
Коли зустрічаюся з вами.

ДОБРО

Хай в житті щастить у всьому,
Не бажаю зла нікому,
Навіть ворогу лихому.
Хай живе, хай не вмирає.

Всі ми ходимо під Богом,
В кожного своя дорога,
Та не всі ведуть до раю.

Для добра нема кордону,
Ані меж, ані закону,
Ним збудований цей світ.

І робіть добро всім радо,
Щоб життя розквітло садом
Не один десяток літ.

ВІД НОЧІ Й ДО НОЧІ

Я дякую зорям,
Що ти в мене є.
В життєвому морі
Ти щастя моє.

Ти радість і туга,
Любов і печаль.
Ти знахідка й згуба,
Безцінний грааль.

Від ночі й до ночі,
Від рання й до рання
Купатися хочу в твоєму коханні.
Тебе зацілюю я ніжно до болю.
Себе подарую тобі я з любов'ю.

Я дякую Богу,
Що ти в світі є.
За біль і тривогу,
Що спать не дає.

Коли ти зі мною, —
Радіє душа.
Надія з любов'ю
Мене утіша.

А СЕРЦЕ СПІВАЄ

На долоні не шукаю лінію життя.
Краще в долі запитаю без вагання,
Що несе мені кохання чи солодкий хміль,
Чи гірке розчарування і колючий біль.

А серце, а серце співає
Мажорних веселих пісень.
І радісно так зустрічає,
Як свято завжди, новий день.

На пероні залишились юності літа,
Обпалила мої крила осінь золота.
Тож повідай мені, любя, скажи правду ти:
Як від заздрості, від злості душу вберегти.

Зір із неба не зриваю, так, як всі, живу.
Щось знаходжу, щось втрачаю в сні і наяву.
І несуть роки в майбутнє, у життєву даль —
І тривоги, і самотність, і мою печаль.

БАГАТО ЩЕ НА СВІТІ...

Так багато на світі
І кривди, і зла.
У негоду зігрітись
Бракує тепла.

Де печаль, де журбина
В кайдани беруть, –
Там не квітнуть жоржини,
Сади не цвітуть.

Нас любов приносить у цей світ
І він тримається любов'ю,
Бо любов – то життя й душі політ
Для нас з тобою.

На землі є багато
Неправди й біди,
А душа прагне свята
І любові завжди.

Для душі треба пісню –
Веселу й сумну,
Чисту, світлу й безгрішну,
Мов ранню весну.

ПОСПІШАЮ ДО ТЕБЕ

Поспішаю знову до тебе,
Неначе із вирію птах.
І серце благає: не треба
Вертати на пройдений шлях.

Несу я тобі свою пісню,
Що наснилась десь у сні.
Незабутня надія колишня
Не дає спокою мені.

І хочеться, і колеться,
Болить душа і пече,
І серцю пломеніти вільно не велить.
Ніщо вже не повториться,
Любов сліпа, незряча,
Чому ж душа болить і раною ятрить.

Я знаю – мене не чекаєш
І вірності не бережеш.
Чому ж я в серці плекаю
Надію і віру іще.

ТРАКТОРИСТ

Жив колись на світі тракторист Матвій,
Понад усе на світі любив трактор свій.
В ньому харчувався й навіть спав.
Трактора, як дівчину, кохав.

Він щоранку на роботу поспішав,
За кермо свого улюбленця сідав.
Він лише про трактор турбувався,
До дівчат в селі не залицявся.

Тракторист свій вік до старості дожив,
Та чомусь один він так й не одруживсь,
А причина звісною була, –
Що до цього діда призвела.

АКАЦІЯ

Розцвіла акація
Пишно в саду,
Ніжна біла грація,
Слів я не знайду.
Обійняв би залюбки
І сказав: “Люблю!”
Та боюся – колючки
Зранять без жалю.

Принесла акація
Казку наяву,
Наче у прострації
Я тепер живу.
Кожен рік чекаю,
Що ти зацвітеш.
І надію маю,
Що мене візьмеш.

Акація біла серце спопелила,
Змінила все моє життя.
Акація біла серце полонила,
Моя ти згуба й каяття.

Відцвіла акація
На мою біду,
Тепер вдень і вранці я
Його не знайду.
Я не знаю, скільки ще
Будеш ти цвісти.
Груди душать біль і щем
Білої фати.

СТАРЕНЬКИЙ МЛИН

Стоїть над річкою старенький млин
В негоду, в дощ, у спеку і в морози.
Неначе сирота лишивсь один,
Ніхто сюди зерна вже не привозить.

В журбі схилився низенько, ніби дід,
І дивиться у далечінь скорботно,
Минули ті часи, змінився світ,
В душі його – порожньо і самотньо.

І знову пригадалися йому дні,
Сміялись жорна в лоскотанні зерен...
Снують думки печальні і сумні,
Та ніхто не йде, не верне до млина.

Болить душа, бо що то за життя,
Коли ти вже нікому не потрібен...
Минуле є, немає майбуття.
Вмирає млин з реальністю не згідний.

ХУТІРСЬКІ САДИ

Всихають хутірські сади
Від болю й самоти.
Чужі вже людям і собі
Стоять тепер в журбі.

Для кого жить, кому цвісти,
Від долі не втекти.
Біль від тривоги не сховать,
Лишається – вмирать.

Коріння тугою гуде,
А порятунку не знайде.
Весна давно вже не втіша,
Стривожена душа.

Самотні кинуті сади,
Що несли нам плоди.
Не слід це людям забувать –
Не дайте їм вмирать!

КОЗАК КАРООКИЙ

У старій свитині,
Ставний та високий
Цілий сиротина
Козак кароокий.

Додому вертає
Із країв далеких,
В степу помирає
Від рани та спеки.

Чорний ворон криче,
Що над ним кружляє.
Та козак не плаче,
А пісні співає.

Про рідну Україну,
Що серце кохає.
Про свою дівчину,
Що його чекає.

Прикро на чужині
В степу помирати.
Лети на ВКРАЇНУ,
Вороне, мій брате.

Розкажи дівчині
Про моє кохання,

Що я на чужині
Згинув на світанні.

Козака дівчина
Даремно чекає...
Козак на чужині
В степу спочиває.

ПРОРОЧИЙ СОН

Знову сон мій на мить оживе,
У думках моїх пропливе.
Насняться твої очі, –
Знаю, цей сон – пророчий.

В ньому радість моя, мій біль,
Гіркий спомин, солодкий хміль.
Я давно прокинувсь від сну
Та його не поверну.

Я у цьому пророчім сні
Лиш тобі співаю пісні.
В душі несу каяття,
Дарую себе й життя!

НЕ ЦІЛУЙТЕСЬ

Дівчину до світанку
Козак не відпускав,
Білі ручки, біле личко
Ніжно цілував.

Чарований красою,
Кохання дарував.
Впали роси на покоси,
А він не пускав.

Не цілуйтесь без кохання,
Бо цілунки – цвіт пізнання.
Без любові цвіт зів'яне й опаде,
А кохання справжнє
в серці розцвіте.

Просилася дівчина,
Щоб душу не займав.
Він сміявся, цілувався,
Міцно пригортав.

Як вітер той по світу,
Що всюди мандрував,
Юну вроду, наче воду,
Завжди смакував.

КОНТРАСТИ

Не дзвенять тут копійки
В одноразових стаканах.
Щодня просять жебраки
В перехожих – пані й пана.

Чи то життя суворе,
Чи випадковість довела,
Чи так спіткало горе,
А може, доля обійшла.

А у кафе навпроти
І гамір, і музика, й сміх.
Вічно п'ють без турботи
За здоров'я і щастя всіх.

Чому такі контрасти?
Не можу ніяк я збагнуть.
Чи доля, чи нещастя
Нас по життю завжди ведуть.

СОНАТА

Птахи співають в лісі –
На вербі й на горісі.
В них кожна нотка не проста.
Слухаєш, милуєшся
І красі дивуєшся.
Це дійсно осінь золота.

Вони для нас співають,
Нам душу виливають,
Дзвенить з любов'ю пісня та.
Ця пісня ні для кого, –
Дарована від Бога,
З тобою нам вона свята.

Птахи несуть нам пісню
Чи праведну, чи грішну,
Хто знав колись чи знає знов.
Прийми цю пісню серцем,
Цю музику з джерельця,
Сонату про палку любов!

НЕХАЙ РОЗМОВЛЯЮТЬ ОЧІ

Коли серце любов огорне,
Розмовляють завжди очі.
Щось таємниче, неповторне
В грудях б'ється і клекоче.

Слова невиразні, мов тіні,
Зникають в сонячних думках.
Тоді взаємне розуміння
Цвіте в закоханих очах.

В них можна завжди прочитати
Всі недосказані слова.
Життя для того, щоб кохати,
Душа любов'ю лиш жива

Коли засяють зорі в небі
Для нас святково серед ночі...
Не треба зайвих слів, не треба –
Про це нам мовлять очі.

ЦВІТ ПАПОРОТІ

Ніч бузково сія
Кришталевими зорями,
Вже купальська зоря
Пломеніє за горами.

Ліс в зажурі сумний
Про щось річці наспівує,
Тихо вітер хмільний
Смуток зорям навіює.

Вогнянисте зело
Розцвіло поміж травами.
Гріє душу теплом,
Тішить загравами.

Цей чаруючий цвіт,
Що зорею овіяне.
Несе папороть в світ
І кохання омріяне.

СТАРА ВИШНЯ

Вишня стара біля хати
Схилилася на поріг.
Вітер глумився пихато,
Гнув бідолаху до ніг.

Завжди цвіте білосніжно,
Родить вона кожний рік.
Та час летить так невпинно
Білим цвітом, наче сніг.

Вишня стара біля хати
Затишно стоїть у дворі,
Боляче, що зустрічати
Не вийде батько з воріт.

Щоб міг я вдячно вклонитись,
Повідати про життя,
Та не може ніщо змінитись, —
Нема назад вороття.

ТИ МОЄ СВЯТО

Розпустились вербові котики,
Спомин серце моє огорта.
Я хмелію від цього дотику –
В нім солодкі твої уста.

Сонце ласкаво землю голубить,
Воду п'є з джерела.
Вдихаю кохання на повні груди
І гріюсь від твого тепла.

Грають росами трави ізрання,
Несе вітер веселих пісень.
Я в полоні твого кохання
Кожний ранок і кожний день.

І не треба ні срібла, ні злата, –
Ти багатство моє й оберіг,
Ти життя моє, будні мої і свято
На крутих перехрестях доріг.

ВЕЛИКА ВЕДМЕДИЦЯ

Холодна, неначе зима,
Ти в небі блукаєш сама.
Сузір'я моє – Ведмедиця!
Скажи мені, що тобі сниться?

Чи ти свого чогось чекаєш,
Чи діток своїх шукаєш,
Тож чому ти похмура й сумна
І у небі постійно одна.

Чи то доля твоя гірка,
Чи життєва швидка ріка, –
Але берег на небі не твій
У полоні сумному мрій.

А як знову прийде весна –
Знову ти стаєш чарівна.
Сяєш ти на весь небозвід,
Шлеш закоханим з неба привіт.

Та я все-таки не збагну,
Чому бачу тебе одну,
Як додому я повертаю
З далекого іншого краю.

ЛИШЕ ТИ

Де б не був я, у яких містах,
Я завжди до тебе повертав.
І коли б там щось хтось і сказав,
Я завжди тебе одну кохав.

Я без тебе, як самотній птах,
Що розгубив кохання по світах.
Ти пробач за все, любов земна,
Бо для мене в світі ти одна.

Ти, ти, ти – лише ти
Забереш мене у самоти.
Ти, ти, ти – лише ти
Моє кохання назавжди.

Чарівнице неземна моя,
На землі живу тобою я.
У думках моїх, у мріях-снах
Ти моя і юність, і весна.

Я дощем впаду тобі до ніг,
А чи простелюсь, як білий сніг,
Вітром понесу у синю даль
Серця розтривожену печаль.

ТИ МІЙ...

Крізь негоду, туман і вітри
Поверталась до мене знов ти.
З каяттям за минуле в душі,
Розганяєш сумних хмар дощі.

Ти мій хліб, моя сіль,
Тобою щоднини живу.
Ти мій гріх і мій біль,
Диво-сон, що сниться наяву.

Ти приносиш в дарунок мені
Неповторні, щасливі дні,
Розмаїття віршів і пісень –
Починається з тебе мій день.

Я без тебе, мов зранений птах,
Що блукає один у світах.
Ти мене більше не залишай,
А всім серцем надійно кохай.

НЕЗАБУДКИ

Сині незабудки – то шматочки неба,
Що насіяв місяць вранці у гаю.
Сині незабудки принесу для тебе,
Принесу на згадку про любов мою.

Сині незабудки – лагідні, тендітні,
Що цвітуть у серці раз і назавжди.
Сині незабудки – ніжні і привітні –
Оберіг від туги, болю і біди.

Сині незабудки – сонечка краплини,
Що несуть кохання світле на землі.
Сині незабудки щодня, щохвилини
У душі своїй ти бережи й лелій.

Незабудки, незабудки, –
Щоб не забували про кохання.
Незабудки, незабудки
Дивосвіт пізнання.

РОЗБИТЕ ДЗЕРКАЛО

Щастя-дзеркало розбилось
На дрібні шматки.
Нам з тобою не судилось
Бути разом на віки.

Мрії в дзеркалі лишились
Наші назавжди.
Ми птахами розлетілись
У незвідані світи.

Наше дзеркало не склеїть, –
Ми тепер чужі, –
У шматках розлук лілеї
Чорно-білі вітражі.

Я те дзеркало розбите
Кину у сміття.
Та, на жаль, не повторити
Ні любові, ні життя.

СУРМА ЗАГРАЛА

Йди в похід, козаче,
Кінь копитом б'є,
Хоча ворон криче,
Болю завдає.

Плакати не гоже.
Матінко моя,
Бог нам допоможе –
Повернуся я.

Коню вороненький,
Ти не поспішай,
Друже мій миленький,
Залишати край.

Вже сурма заграла,
Кличе у похід.
Вдалині заграва
Замітає слід.

Друзі-побратими
Вирушають в путь,
Волю незбориму...
У серцях несуть.

МАМО-МАТУСЮ

До матусиної хати,
Де пахуча рута-м'ята,
Наче птах на крилах лину
Із далекої країни...
В світі кращої немає,
Що завжди мене чекає
На порозі біля хати,
Моя рідна стара мати.

Мамо-матусю,
 ти серцю миленька...
Мамо-матусю, уклін мій низенько.
Мамо-матусю, голубонька сива,
Молюся,
 щоб завжди була ти щаслива.

І коли у дні тривоги
Вийде матір до порогу
Виглядати свого сина
Із далекої чужини, –
Відведе печаль і горе,
У душі запалить зорі.
Пригада все краще мати
На порозі біля хати.

Я ЩЕ ЛІТАЮ

Прикро і сумно бува, невтішно...
Коли в серці моїм печаль.
Я вірю, ніколи не пізно
Летіти у мріях вдаль.

В моєму житті це вже складно
Долю свою осідлать.
Одне лиш для мене відрадно, —
Те, що умію літять.

Хоч я уже не пам'ятаю,
З ким і коли я літав.
Я з ними уже не літаю
В барвах вечірніх заграв.

З якими я ночі безсонні,
Напевно, провів дарма.
Тепер вони просто знайомі,
Друзів в їх колі нема.

Життя правду хочу пізнати
Поміж суєти й тривоги.
І скільки мені ще літати —
Знає один лише Бог.

ПРОБАЧ МЕНЕ

Минулим жити не для нас,
Коли в душі любов згасає.
Не повернути знову час
І майбуття у нас немає.

Ти не приводиш вже у сни
Ночами мрії веселкові,
Не буде поміж нас весни,
Не буде поміж нас любові.

Пробач мене, – я іншим став,
Пробач мене, любов незряча.
Пробач мене, що я кохав,
Тебе давно я вже пробачив.

Забути хочеться не раз,
А любов не відпускає.
Холодна осінь поміж нас
Жовтим листом опадає.

Можливо, знову десь, колись
Зустрінемося випадково.
Ти не хмарій, а посміхнись,
Ти пригадай любов казкову.

КОЗАЧЕ КУЧЕРЯВИЙ

Козаче кучерявий,
До мене не моргай.
Тобі лише забава, –
Мені печаль та й край.

Як вітер ти гуляєш
І серденько ятриш.
Тобі не довіряю, –
Облиш мене, облиш.

Козаче кучерявий,
Мене ти не займай.
Недобра в тебе слава,
Всі кажуть – ти гультай.

По світу ти мандруєш,
Обдурюєш дівчат,
А згодом з них кепкуєш.
Який же ти козак?

Мене навчила мати
Не вірить козакам,
Всерйоз не довіряти
Облудним їх словам!

ВІРА, НАДІЯ, ЛЮБОВ

Іноді до нас фортуна
Поверта спиною,
На душі до болю сумно
Виграє струною.

Від порогу чорна смуга
Застеля дорогу.
У душі печаль і туга
Виклика тривогу.

І тільки віра, надія й любов
Всі негаразди здолає.
І тільки віра, надія й любов
Ніколи в душі не згасає.

Іноді не раз даремно
Маємо надію,
Бо не знаєм достеменно,
Де зустрінем мрію.

Та усе колись минає,
І тоді фортуна
Знову радісно заграє
На життєвих струнах.

МАТЮКИ

Звідки ці взялися слова
Наразі невідомо.
Вони, немовби кропива,
У лексиці знайомих.

Розривають на шматки,
Ріжуть душу й колють,
Завжди чорні матюки
Завдають нам болю.

Мов у полі будяки,
Ростуть в душах брудом...
Викидайте матюки
З свого серця, люди!

ДОНЬКАМ

Доньки з гнізда порозлітались,
В них свої справи і життя.
Мені лиш спогади zostались,
Мов сиротою залишився я.

У небі мрія загубилась,
Немовби помах птичого крила,
А в моїй хаті оселилась
Самотність льодова без їх тепла.

Та головне, щоб полинами
Дорога ваша вдаль не заросла,
Щоб зло не сіялось між вами,
Україна-мати берегла.

Тож хай вас Бог оберігає
Від ненависті та марноти.
Любов і віру вам вселяє
В житті посеред буднів суєти.

ЩЕ ВЧОРА

Ще вчора я тебе чекав,
Надію у душі плекав.
Дунав, що ти щастя принесеш.
Що любов згоріла, – я не знав.

Ще вчора я рікою плив,
Тобою марив і хворів.
Дні минули радісні й сумні,
Тебе навіки я загубив.

Живу я ще вчорашнім днем,
В душі тамую біль і щем.
І своє серце не примусиш,
Любов на вузлик не зав'яжеш.

Ще вчора ми удвох були,
Сади розлуки не цвіли.
В душі і серці нема дощів.
Чому ж сьогодні ми розійшлись?

Ще вчора ти несла мені
Своє кохання на весні.
Там, на небі, сяють дві зорі,
Все минуло наче уві сні.

НЕ П'ЄТЬСЯ ВЖЕ ВИНО

Не п'ється вже вино мені,
Настояне роками на брехні,
Оте вино для мене вже отрута, –
Мій гострий біль сумління і спокута.

Вже наяву, а не у сні,
Гірчить воно, немов полин мені.
Я не шукаю в ньому порятунок
І не куштую необачно трунок.

Я знаю, що уже повік
В нім не загра прозорий сік.
Шкода, що у каламутному вині
В житті минають найкращі наші дні.

Від того, що вина не п'ю,
Дарма не переймаюсь від жалю.
Свій сум і біль вином не підкорити,
А намагатись у житті щось замінити.

Не п'ється вже оте вино,
Чому ж мені не все одно?
Чому ж я цьому відповідь шукаю,
Хоч наперед всього іще не знаю?

МЕНІ ТВІЙ ОБРАЗ

Мені твій образ часто сниться,
Згорає в трепетнім вогні.
Твої я знаю таємниці,
Любов довірила мені.

Душа від туги, ніби небо,
Дощем заплаче грозовим.
Я знов пишу листа до тебе
І все, як другу, розповім.

Барвистим і зеленим садом
Цвіте весна моїх надій.
Впаду до тебе зорепадом
І обійму у крилах мрій.

Тобі вірші свої дарую,
Вінок неспіваних пісень.
З тобою по землі мандрую,
З тобою починаю день.

* * *

Така, напевно, доля у поета –
Палат розкішних не здобудеш.
Щодня шукаєш рими і сюжети
Та так заможним і не будеш.

Не оправдав чийсь я сподівання,
Хоч скроні вкрились сивиною,
Так і не стали дійсністю бажання,
Літа минули стороною.

Сніг сивини із голови не струсиш,
Хоч не зима, буя ще літо.
Та той, хто слуха своє серце й душу, –
В житті все зможе підкорити.

Я хочу, вливши душу між рядками,
Щоб їх читали із душою.
Я хочу, щоб вірші цвіли садками
Весь вік, а не лише весною!

ТВОЇ ОЧІ

Твої очі голубіли ж,
Волошково зацвіли.
Мою душу полонили,
Серце хмелем пройняли.

Своїм поглядом гарячим
Ти зігріла мою кров.
У очах твоїх побачив
Я приховану любов.

Ти мене причарувала,
Розбудила почуття.
І не відала й не знала,
Що це ти, – моє життя.

ВИПАДКОВІСТЬ

Одні народилися в сорочці,
Іншим все життя не таланить.
Хтось не бачить камінь в своїм оці,
А повча когось, як в світі жить.

Одні бачать світ в рожевих барвах,
Інші бачать кольори сумні.
Хтось заплутався в буденних справах,
По життю блукає, як вві сні.

У одних із них є честь і совість,
Їх турбота зігрива і вчить.
Іншим вони душу непокоять,
Кличуть їх правдиво й чесно жить.

БЕЗ ТЕБЕ

Без тебе я – порожній колос,
Що ледь тримається в стеблі.
І мій сухий зболілий голос,
Як дим, розвіявсь по землі.

Без тебе я – самотній вітер,
Що загубився у гаю.
Тобою я живу на світі,
Тебе лише одну люблю.

Бо ти – зірниця моя рання,
Що мені світиш, чарівна.
Мій світ наснаги і кохання,
Моя надія і весна.

ВСМІХАЙТЕСЯ, ЖІНКИ, ЧАСТІШЕ

Всміхайтесь, жінки, частіше, —
Не буде зморшок на чолі.
Світ стане радісним, милішим,
І буде свято на землі.

Не буде зморшок під очима,
В них не оселиться журба.
Не ляже смутку павутина,
Не змінить вас краса-судьба.

Не може жінка без тривоги
З турботою жить за дітей.
Такі круті шляхи-дороги
Між добрих і між злих людей.

Всміхайтесь, жінки, щоднини,
Хай світить сонце на землі,
Хай ваші душі і родини
Минають біди і жалі.

ТІ ДНІ НЕ ПОВЕРНУТЬСЯ

Короткий день, коли працюєш,
Про все тоді ти забуваєш.
Та коли сидячи нудьгуєш,
Поволі ніби все спливає.

Ані дощі, ані негода
Так не тривожать серце щемно.
Нічого так мені не шкода,
Як днів, що згаяні даремно.

Ті дні уже не повернути,
Не наздогнати надвечір'я.
Чому раніше це збагнути
В житті своєму не зумів я?

Коли життєвий вік минеться
І прийде час відповідати,
Днів порожнеча не озветься,
Не прийде тихо попрощатись.

Я – ПОЛІЩУК

Я – поліщук, і цим горджуся.
І хто б там що не говорив.
Та я ніколи не дивлюся
Пихато на людей згори.

Тут я живу, тут народився,
В краю поліськім виростав.
У ньому мій талант розкрився,
Хоч слави я і не шукав.

Люблю я, люди, вас поліські
За ваші радості й жалі.
Прийміть уклін доземно низький
Вам, мудрі й добрі трударі.

Хай Бог вас любить і шанує,
Приводить щастя в кожен дім.
Хай многії літа дарує
Синам Полісся він усім.

ШАНУЙМО

Шануймо тих, хто поруч нас
Ще по життю іде щоднини,
Бо прийде час, настане час —
Ми сумуватимем за ними.

Ще буде гіркою сльоза,
Ми ще шукатимем розраду,
Та буде нікому сказати,
Підтримати і дати пораду.

Допоки ще їх шлях земний
У суєті не закінчився,
Подбаймо щиро ми про них,
Щоб шлях їх радістю іскрився.

Шануй знайомих і сім'ю,
Хай буде злагода в родині.
Сій зерна щастя у краю,
Добро й любов сій в Україні.

СПЕКА

Все довкола спопеля, –
Розійшлася спека.
Просить дощину земля.
Край ріки – лелека.

Вдалечинь ріка біжить,
Несе прохолоду,
Все живе у тінь спішить
І шукає воду.

Розморила спека всіх:
І птахів, і звірів.
Похиливсь старий горіх,
Сонечко – без міри.

Розімлілі спориші
В гаю при долині,
Верби мріють про дощі...
В небі – ні хмарини.

НЕ ПЛАЧЕ СОВІСТЬ

Не плаче совість, як вдова,
У ваших зачерствілих душах.
І не болить вам голова,
Сумління по ночах не душить.

У грудях туга не пече
І не сльозяться очі болем.
Не терпне тягарем плече
І правда у душі не коле.

Не ріже розпач від брехні,
Що засівається довкола.
І кровоточать ночі й дні,
Правда виснажена, квола.

І прикро, й гірко від жалю
Та я ловлю себе на слові, —
Що безнадію утоплю
В надії, вірі і любові.

НЕСЕ ЛІС...

Пахнуть в лісі липневі меди,
Волохаті джмелі будять тишу.
Вітер мчить навпростець до води
Повз азалії кущ, що полум'ям дише.

Крізь кущі він вирує туди,
Де, вітаючись, хвилю милує.
Шелест листя і плескіт води
Обіймає і спритно цілує.

Із краплин прохолодну росу
Квіти п'ють і утому скидають.
Несе ліс всім любов і красу,
І тому його люди кохають.

ЗАПИТАННЯ

Чому жовтіє листя на гілках
І чому осінь золота,
Чому багато смутку у казках? –
Я в діда малюком спитав.

Дідусь всміхавсь й мені розповідав:
Є такий закон природи. –
А я уважно слухав і мовчав,
Тамуючи свій подих.

Точилась мова ця не день не два,
Допоки вечір не смеркав.
Йшла обертом дитяча голова,
А я дідуся все питав.

Літа в минуле відпливли давно,
Та знов і знов життя питав...
І відповідь на них я все одно
У світі цім не відшукав.

ПРИХІД ВЕСНИ

Вона вдягне наряд святковий,
Ще й вербам коси заплете.
Веселка принесе в любові
В дарунок сонце золоте.

Весна прийде нечутним кроком,
Розбудить землю навкруги.
Образить зиму ненароком,
Розталі понесе сніги.

І знов, і знов тумани сиві
Обнімуть чарами сади.
Я хочу, щоб були щасливі
Всі люди, з ними – я і ти.

ДВА СЛОВА

Такі прості слова,
Скільки в них любові.
Хмеліє голова,
Коли ми вдвох з тобою.
А скільки сонця в них,
Романтик полум'яних.
У тих словах простих
І мрії, і кохання.

Люблю тебе – і наяву, і уві сні, –
Всього лише два слова.
Люблю тебе – слова ці чарівні,
Безмежні і казкові.

Такі прості слова,
А душі наші гріють.
Як росами трава,
Несуть в серця надію.
Хай небо голубе
Дарує прохолоду,
Я слухаю тебе,
Затамувавши подих.

РІДНА МОВА

У безмежні світи
Білим птахом лети,
Невмируще повік щире слово.
Людям радість неси,
Краплі сонця й роси,
Калинова моя рідна мово!

Хай вітри і дощі
Засівають в душі
Твоїх зерен слова веселково.
Хай лунають пісні –
І веселі й сумні,
Хай квітує, мов сад, рідна мова.

ЖІНКАМ

Любіть жінок, даруйте квіти,
Присвячуйте для них пісні.
Кохайте більш за все на світі,
І радісними будуть дні.

Цілуйте руки їх і плечі,
Шануйте жінку більш за все.
Допоки ще в житті не вечір, –
Не забувайте ви про це.

Коли вітри, сніги, тумани –
Зумійте їх теплом зігрить.
Свою сестру, дружину, маму
Ласкайте ніжно й бережіть.

Життя, на жаль, не повторити,
Не повторити кожна мить.
Тож треба їх щомить любити,
Щомить про це їм говорить.

ОСТАННЄ ТАНГО

Не дивись на мене так печально,
Затамуй біль гіркої сльози.
На любимо танго і останнє
Я тебе, кохана, запросив.
Зайвих слів з тобою нам не треба,
Знаю – в серці рана ще ятрить.
Ми чужі з тобою під цим небом
Та чомусь рука у нас тремтить.

Останнє танго нас не об'єднає,
Останнє танго, – то розлуки мить.
Останнє танго, мов зоря, згорає,
Вогонь кохання нам не запалить.

Нам з тобою юність дарувала
Щастя, радість і хмільну любов.
Ніби листя восени зів'яла,
І, на жаль, не повернеться знов.
Вже весна несе веселки ранки,
Квітнуть в росах трави навкруги.
В спогадах рожевії серпанки,
А ми вже як різні береги.

ОЙ ТИ, ДІВЧИНО

Ой ти, дівчино, на вроду красна,
Чом перетнула дорогу невчасно.
Душу чар-зіллям мою напоїла,
Серце любов'ю навек полонила.

Ночі безсонні, немов у тумані.
В тобі причина, причина в коханні.
Приворожила мене ти чар-зіллям.
Гірке і солодке оте похмілля.

Ой ти, дівчино, солодка вишня,
Років юначих печаль колишня.
Не можу тебе я ніяк позабути,
Своє кохання не можу вернути.

Ночі кохання, дні у чеканні,
Згасла любов, ніби зіронька рання.
Знаю – без тебе я зможу прожити,
Тільки не зможу тебе розлюбити.

МОЯ УКРАЇНА

Із сивих давен
І від скіфських племен
Початок бере Україна.
Святе джерело
Дарує тепло
Для тебе, моя Батьківщино.

Моя Україна, немов яворина, –
Вічно зелене гілля.
Моя Україна – козацьке коріння,
Спів солов'я, клич журавля.
Моя Україна – сім'я незборима.
Воля серця окриля.
Моя Україна у світі єдина,
Благословенна земля.

Крізь терни-роки
В майбутні віки
Славутич несе свої води.
Цвіте Україна,
Велика родина, –
Бо ти незборимий, народе.

ПРИКОРДОННИКАМ

Ви на сторожі щоднини –
В спеку й негоду в строю.
Вірні сини України
Незримо стоять у бою.

Пильно вартують кордони,
Живуть на вузькій межі.
Витязі честі й закону
І наших святих рубежів.

За чистеє небо й малиновий дзвін,
За пісню в гаю солов'їну
Вам, прикордонники, щирий уклін
Від усіх матерів України.

Несете ви мир і спокій
В кожну родину і дім.
Обов'язок цей високий
Не згасити нічим.

Нескорена сила і віра
Звитягою окрила.
Вам, прикордонники, щиро
Дякує рідна земля.

МЕНІ БАЙДУЖЕ

До тебе більше я не йду,
З тобою зустрічі не жду.
Поміж нас уже зима –
Перейматися дарма.

Мені байдуже, – де ти, з ким.
Моя любов зника, як дим.
Хай щось згублю, хай щось знайду, –
Без тебе я не пропаду.

На радість, може, на біду, –
До тебе більше не прийду.
І в цьому, знаю, мій резон.
Забуду я тебе, як сон...

ШУКАЮ ЩАСТЯ

Я кожен день біжу, час наздоганяю,
В суєті життя навмання блукаю, –
Влітку хочу зиму, взимку навпаки,
Прикро, що нема дороги навпрошки.

На місці не сиджу, завжди поспішаю,
Зазвичай чомусь знову не встигаю.
А за вікном летять розтрачені роки,
Неповторні дні – веселі й гомінкі.

Щастя шукаю в світі своє,
Долю дарма не картаю.
Життя сприймаю таким, яким воно є, –
Ненавиджу і кохаю.

Я досі в мріях-снах іноді літаю.
Чом тепер вони мене не надихають?
На порозі осінь, кружляє падолист,
А в душі весна буяє, як колись.

НЕЗАКІНЧЕНИЙ УРОК

Лишилась школа десь у снах
Хмільний, солодко-терпкий спомин.
Нас розлучила всіх весна,
Відкрила шлях в світ невідомий.

У далечінь летять літа,
Пора бентежна й золота.
Життя іде за кроком крок –
Це безкінечний його урок.

Зорею мрія осяйна,
Неначе повінь весняна,
Скрізь розливає сподівання,
Несе нам зустрічі й кохання.

Життя навчає день за днем,
Екзамени влаштовує.
І щастя, радість, біль і щем
Щодня нас всіх виховує...

ГРАБІВ

Для когось Грабів – це просте село,
Для мене – наймиліше в світі.
Мов оберегу запашне зело,
Що у душу буяє квітом.

Урочище, що Волею зовуть,
Відстояне в кривавих битвах,
Козацький вал – хоробрості редут.
Вони в легендах оповиті.

І хто б там що коли не говорив, –
Село – маленька батьківщина.
Мій Грабів не лише горби й яри, –
Полісся гордість і перлина.

ЦЕ ВЖЕ БУЛО

Тумани дибали старечо,
За ними – тіні крадькома.
Осіннє небо зустрічало вечір,
А верби воду із ріки пили.

Багряно клени догорали,
Лист золотий в зажурі ліс скидав,
І журавлі у небесах співали,
Їх над землею спів сумний лунав.

Трава і квіти вже зів'яли,
Де вітрів зимовий перегуд.
Це все роками є, було і стало.
Та знову дні весни прийдуть.

ЦИРК

Ми мандруємо по світу
Рік за роком, день за днем.
У негоду дощ і вітер
Людям свято ми несем.

І якщо сміються діти,
Щастям повниться душа,
Крики браво, сміх і квіти –
Це нас радує, втіша.

І нехай життя вирує,
Диво-граєм розквіта, –
Цирк недуги всі лікує
І продовжує літа.

Тож нехай лунають жарти
Й буде весело усім.
Перейматися не варто –
Цирк для вас, як рідний дім

У поношених валізах –
Маски, різні фарби й грим.
В негаразди і у кризу
Ми даруєм втіху всім.

Ми одна завжди родина
Поміж буднів суєти.

Ми – артисти-пілігрими,
Ми – і сестри, і брати.
А ТИ

Я тебе все життя шукав,
У світах навмання блукав.
Вірив в те, що тебе знайду
І у мрії свої введу.

Щоб ти поруч була,
Щоб мов квітка цвіла,
Щоб ти щастя несла
І любов дарувала.
Бо ти наче весна,
І солодка, й хмільна.
Ніби зірка ясна,
Ти мене зчарувала.

Я любов у душі плекав,
Радо дні нові зустрічав.
Врешті-решт, зрозумів, що ти
Моя суджена назавжди.

Я тобі все, що є, віддам –
Ти мій скарб, для душі бальзам.
Я тобою одною живу –
Казко моя наяву.

ЗА ГОРОЮ КАМ'ЯНОЮ

За горою кам'яною
Засурмив сурмач,
Кличе козака до бою:
“Дівчино, не плач.
Прощайте, батьку й мати
І мій рід увесь”.
Рідну землю захищати
Козаку за честь.
Помолився тихо Богу
Молодий козак,
Взяв з собою у дорогу
Шаблю і табак.
“Неси, коню вороненький,
Вірний друже мій,
Начувайтесь, вороженьки, –
Ваш останній бій”.
За горою кам'яною
Стихли вже громи.
Козака верта із бою
Срібний звук сурми.
Повернувся козаченько
Верхом на коні,
Зліз з коня, вклонивсь низенько
Всій своїй рідні.

МРІЇ

Хтось мріє бути заможним,
Щоб жити в добрі і достатку,
Бути на інших не схожим,
Проте у житті не все гладко.

Хтось мріє стати відомим,
Хоч в нього нема талану,
Купує собі дипломи,
До мети йде, немов на війну.

Та кожен про щастя мріє,
Хай хто б він не був на землі.
Віра, любов і надія,
Мов зорі в життєвій імлі.

Ніхто не зміг відкупитись
Від старості і самоти,
І в долі не відмолитись
Від суму, розлуки й біди.

ТІНІ

Живуть на світі тіні –
І літні, і осінні,
Зимові й весняні,
Похмури і сумні.

Безмовні чорні тіні
Швидкі є і спокійні,
Завжди позаду йдуть –
Таємниці несуть.

Одні такі граційні,
А інші комедійні.
Нема в них майбуття, –
Таке у них життя.

Сліпі одвічно тіні,
Як різні сиротини.
У чорних кунтушах
Одягнена душа.

У паралельнім світі –
Від темряви й світла,
У холоді й імлі,
На небі й на землі.

ЗАМКИ

На воротах на дверях замки
І на вікнах сталеві ґрати,
А для злодія знак це такий, –
Є що вкрати і обібрати.

Пес пильнує з усіх тут сторін,
День і ніч походжа в сторожах
І підкормлений добре він, –
Бо на м'яса шматки не зважа.

Ось настав цей хижацький злий час, –
Не зайде у двір листоноша,
Бо ховають від кожного з нас
І свій статок нечесний, й гроші.

Чи бідняків ти чи з багатих, –
Час за гріхи тебе питає.
Він для душі не зробить свята,
Із серця ґрат не познімає.

ТАК БУВАЛО

Так в житті уже бувало,
Ані сіло, ані впало.
Ми переконані не раз, –
Будь на місці у потрібний час

А коли той час прогавиш, –
По-іншому йтимуть справи.
Шануймо ж день, шануймо час,
Що випадає тільки раз.

Коли крутишся, як дзига, –
Скресне і розтане крига,
Шлях проляже до мети.
У житті він не простий.

ЛИШИЛАСЯ ВЕРБОУ

Край старої яворини
Річка забарилась,
Край стодоли біля тину
Дівчина журилась.

Козаченька виглядала,
Серцю було щемно.
Зірки в небі рахувала,
Чекала даремно.

Забарився козаченько
На іншому краю.
І тепер його річенька
Чомусь не пускає.

Нема човника й весельця
Річку перепливти.
Тільки туга юне серце
Почина ятрити.

Нахилилась над водою
У журбі щоднини,
Стала тихою вербою
Молода дівчина.

Повернулась в береженьки
Річенька та знову,
Не вернувся козаченько
Разом її любов'ю.

Залишилося дівчині
Жити із журбою,
І навіки при долині
Лишитись вербою.

З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ, МАТУСЮ

За вікнами хуга і сніг.
Здається, не буде кінця,
А у нашому домі сміх, –
Зібралась родина уся.

І знову вертає роки
Старих фотографій альбом.
Гортаєм життя сторінки,
Зігріті родинним теплом.

З днем народження, матусю,
Моя нене золота.
Щиро Богу я молюся, –
Хай дарує вам літа.

До землі я вам вклонюся,
Бо для мене ви – свята.
З днем народження, матусю,
Моя нене золота.

Хай весело спів наш луна,
Несуть його вдалеч вітри.
Так радісно не від вина,
А гамірно від дітвори.

Розказують діти казки,
Кумедно співають пісень.

Приємно нам, що крізь роки, –
Зібралась родина в цей день.
ДІВЧИНА-ВЕСЕЛКА

Дівчина-веселка,
Чарівна на вроду.
Принесла кохання,
Радість, сподівання,
Сонце і негоду.
Принесла з собою
Терпкий хміль любові,
Ночі до світання,
Тугу і страждання,
Зустрічі казкові.

У очах – зірниці,
Усмішка веселкова.
Дівчино-чарівнице, –
Ти моя любове.

Дівчина русява
Серце полонила,
Привела безсоння,
Кинула в бездоння,
Крила обпалила.
І нема спокою,
Ані порятунку.
Від тебе, дівчино,
Миля і єдина,

Від п'яного трунку.

ДРУЖИНА

Ти, немов би вітровій,
Змінила все життя.
Я тепер навіки твій
І ти навік моя.

Ти чар-зілля й оберіг
Від болю й самоти.
Серед тисячі доріг
Ти шлях мій назавжди.

Дружина, – царівна моя неземна.
Ти в цілому світі єдина,
Моя незабутня весна.

Ти несеш мені любов,
Сієш щастя в душі,
І грієш мою кров
В негоду і дощі.

Я без тебе, як без рук,
Ти снага моїх мрій.
Серед розпачу й розлук
Ти мій берег надій.

ЛИСТ ІЗ МИНУЛОГО

Нещодавно я отримав дивного листа:
Тихим спогадом вернулись з давнини літа,
Крізь морози і тумани, крізь дороги із літ
Він приніс, мов гість незваний, юності привіт.

Лист з минулого – кохання нагадав,
Лист з минулого – його я не чекав.
Лист з минулого – гіркий любові хміль,
Розчарування, журба і біль.

Я не мріяв і не думав про цей дивний лист,
Схвилював мене до краю його ніжний зміст.
Хоч давно назад в минуле спалені мости,
Про кохання наше юне нагадала ти.

Забарився лист у часі, в буднях нових днів,
Загубився десь наразі між рожевих снів.
Доля тут пожартувала наді мною знов,
Лист з минулого прислала – втрачену любов.

З-ПІД КАМЕНЯ ПІСНЯ ІСКРИТЬСЯ

З-під каменя пісня іскриться,
Вона джерелом живиться.
Прозора вона і ясна,
Чарівна, немов весна.

З-під каменя пісня барвисто
Ллється над травами й листям.
І всім зігріває серця –
Спочатку і до кінця.

З-під каменя пісня лунає,
В небо свій спів посилає.
Квітує, як рідна земля,
Вірну любов окриля.

ВІЩИЙ СОН

Один і той же сон
Мені щоночі сниться, —
Очей твоїх вогонь
Палає і іскриться.
Від нього не втекти,
Від нього не сховатись.
Чому ж не можеш ти
Мене одну кохати?

Чарівний сон, цей віщий сон —
Солодкий і гіркий полон.
Чому ж він не збувається,
Коли я прокидаюся?

Очей твоїх вогонь
Любов'ю серце гріє.
Цей незабутній сон
Несе душі надію.
Дарує мить весни
І квіти сподівання.
Чом ти приводиш в сни...
Ілюзії кохання?

П'ЯТЬ ВІТРІВ

П'ять здоровених вітрів
Гостювали у дворі.
Між собою гомоніли
Та від мене не летіли.

Наяву, а не у сні
Вітер з півночі мені
Ніс дощі, сніги, негоду, –
Поганющу ніс погоду.

А південний ніс мені
Тепло й спогади сумні.
І в душі ставало щемно,
Від тих спогадів приємно.

Східний вітер жартував,
Хвилювання дарував.
Він вривався до віконця,
Кликав йти мені за сонцем.

Чи на радість, чи біду
Я за п'ятим вітром йду.
Бродить він, як пілігрими,
Кличе йти до переміни.

* * *

Дівчині щоразу козак зізнавався,
Про любов їй ніжні щебетав слова.
А в душі таємно, скрито зловтішався,
Від тих слів хмеліла в неї голова.

Дівчина не знала, що козак фліртує,
Це йому забава – говорить слова.
У сліпим коханні не бачить й не чує,
Що слова ті мертві, як суха трава.

Дівчина щаслива, що козак дарує
Квіти й промовляє ніжні їй слова.
Вірить – козак любить, козак не жартує,
В саме серце жалить, ніби кропива.

Дівчині в коханні козак признавався,
Цілував їй личко, руки і уста.
Та козак не думав, що дарма смівся,
Що минуть даремно, відцвітуть літа.

ЛІТА ПОВЕРНУЛИ НА ОСІНЬ

Вже літа повернули на осінь,
Листя жовтого пісня сумна,
Та живу я весною і досі,
У душі моїй квітне весна.

Вже птахи відлітають у вирій,
Забирають з собою печаль.
Я ж злітаю на крилах надії
В неповторної юності даль.

Весна в моїм серці
Несе мрій джерельце.
Хмелієш немов від вина, —
Коли у душі весна.

Сиві хмари пливуть чередою,
Застелив туман неба блакить.
Як би добре було, щоб з тобою
Осінь я, мов весну, міг зустріть.

КАЖЕ ЯКОСЬ БАБА ДІДУ

Каже якось баба діду:
– На Канари я поїду,
Хочу трішки відпочити,
На світ білий подивитись.

Дід від бабиного слова
Занімів і втратив мову.
В роті висохла слина, –
Оце так диво новина.

– Бабцю ти моя хороша,
Де ж візьму я стільки грошей.
Може, ти погано спала,
Може, з печі ти упала?

Баба діду тихо мовить:
Продавай бичка й корову,
Продавай кролів, індиків, –
Будь розумним чоловіком.

Бідолаха дід й незчувся, –
Продала усе бабуся,
Залишився голий й босий,
На прощання бабцю просить.

– Їдь, тебе я відпускаю,
Про одне лише благаю:

Ти додому не вертайся, –
Бо тоді вже начувайся.
В КОЖНОГО СВОЯ ДОРОГА

Все в житті колись минає, –
Радість і печаль.
Нас щоднини огортає
Суєти вуаль.
Та не варто перейматись
Тим, що вже було.
Треба просто посміхатись
Бідам всім на зло.

Всі ми ходимо під Богом
По святій землі.
В кожного своя дорога,
Щастя і жалі.
Долю хочеться змінити
У житті не раз.
Та нема в людей молитви
Зупинити час.

На землі свій хрест несемо,
Зорі нас ведуть.
І бува у серці щемно –
Болі нас печуть...
Коли йдуть сніги, тумани,
Грози і дощі, –
Треба віру всю до грама

Берегти в душі.

ДОБА

Вже за вікном нова доба
Іде до нас з любов'ю.
Хто винен в тому, що журба
Нам не дає спокою?

Чия провина, що нема
В нас єдності в усьому.
Що живемо ми крадькома
В своєму ріднім домі.

Де взять такого нам вина,
Щоб пити й не хмеліти,
Щоб у душі цвіла весна,
Жили щасливо діти.

Нехай погода і вітри
В путі нас не зупинять,
І люди світлої зорі
Нову добу зустрінуть.

НИНІ ВСІ ДЕМОКРАТИ

Закривав усюди церкви,
Нищив їх і руйнував,
А тепер з лілейним серцем
Набожним умить він став.

Хочу вас я запитати, –
Де ж раніше ви були...
Ви тепер – всі демократи,
Вишиванки одягли.

Хто робив це, звідкіля він,
Свій же він – не бусурман.
До сьогодні живе Каїн
Як благочестивий пан.

Кажуть, нащо ворушити
Давнє зло, – нове життя.
Як той час не осудити, –
То не буде майбуття!

ВЕРБА ЗАСМУТИЛАСЬ

Ой там, під горою,
Верба засмутилась.
Земною журбою
Додолу схилилась.

А край неї річка
Весело бриніла,
Ніби синя стрічка,
В полях голубіла.

Лебеді весною
Сюди прилітали,
Піснею дзвінкою
Ту вербу вітали.

А верба з нудьгою
Вигляда вітрила, –
Доки за водою
Не вернеться милий.

МОЯ ГОРЛИЦЯ

Весною до нас завітала,
Палке почуття принесла.
І щастя обом дарувала –
Кохання гніздечко звила.

Ой, горлице сизокрила,
До нас прилітай завжди.
І щира, і щедра, і мила, –
Любов зберігай від біди!

ДІВЧИНА ЗІ СХОДУ

Дівчина зі Сходу,
Чарівна на вроду...
Серце полонила, закохався я.
Підіймаюсь в небо
І лечу до тебе
Через сиві гори, голубі моря.

Дівчина-перлина,
Ніжна, як царівна,
Зіронька небесна, зіронька ясна.
Я тебе кохаю,
Мов весну чекаю,
Ти моє кохання і моя весна.

Ніжний поцілунок,
Як життя дарунок,
І вуста гарячі, мов міцне вино.
Не забуду очі
І твій стан дівочий.
Прикро,
що минуло все давним давно...

ЖИТТЯ – РУЛЕТКА

Життя, немов рулетка,
Де кожен з нас гравець.
Комусь все просто й легко,
Комусь все нанівець.

Чи пан, а чи пропав ти,
З щитом чи на щиті
Про це не знаєш правди
У нашому житті.

Життя, немов погода.
Мінлива кожен раз –
То сонце, то негода –
На все у неї час.

І в праці, і в гулянні –
Всьому бува вінець.
Для радості й страждання
Початок є й кінець.

ГРІХИ

Торуємо незвідані шляхи,
Йдемо життям, щоб долі не коритись,
Когось осуджуємо за гріхи,
Про свій ми забуваєм говорити.

Спокійно спати й жити не дають
Свої гріхи колючі і холодні,
Тривоги й сум вони в серця несуть,
Шкребуть, гризуть і тягнуть до безодні.

Свої гріхи ми бачим не завжди,
Пильнуємо лише чужі провини.
А так нелегко в світі цім знайти
До каяття і прощення стежини.

Жену я геть спокусу і страхи,
Несу свій хрест сміливо і відверто.
Як у житті прощати нам гріхи?
Хто відповість правдиво і відверто!

НЕВДОВОЛЕНИЙ

Завжди йому щось заважає,
На думку інших не зважає.
Не треба його даремно вчити,
Як на білому світі прожити.

Їм не дають пташки поспати,
Схід сонця – їм пора вставати.
Всім невдоволені ці люди –
І добре, і недобре гудять.

Сусід сусіду тихо каже,
До правди так брехні нав'яже,
Що їх не можна розпізнати.
Для них життя – пліткаркувати!

Завжди йому чогось бракує,
Порадами усіх навкруг лікує.
Та чим про когось піклуватись –
Самому треба лікуватись!

ГРАБІВСЬКИЙ ВАЛ

Небо потемніло,
Сонце заховалось,
Село заніміло –
Йде татар навала.

Дерева з корінням
Кати виривають,
Жінок голосінням
Серце розривають.

Річка почорніла
Від людської крові.
І душу, і тіло
Нищать людолови.

Хижий хан горланить,
Рискає по полю...
Дітей бусурмани
Женуть у неволю.

Єднаються люди,
Не хочуть неволі:
Боронитись будем,

Захищати волю.

Є в селян надія:
Йти за вал і битись,
Ворог хай посміє
Тільки підступити.

Стали в бій селяни,
Хоч горять їх хати,
Б'ються до нестями, –
Хану вал не взяти.

Місяць у облозі –
Хоробро стояти.
Героїв не в змозі
Кати подолати.

Коли б розбудити –
Зміг би вал сказати,
Як волю любити,
Її захищати.

Мужній, незборимий
Від біди й навали,
Славу України
Грабівським звуть Валом!

ТЕЛЕФОННИЙ ДЗВІНОК

Дзвінок телефонний тривогу
І спогадів біль завдав –
Згадав нашу юну дорогу,
Той час, як тебе я кохав.

Лишилось ім'я лиш на згадку
Про наші далекі роки,
Та ніби два берега кладка
З'єднала нас знов навіки.

Та доля моя забарилась,
Щоб став нещасливим я.
Я знаю: вона помилилась,
Як юність бентежна моя.

І знову в душі забриніла
Приглушена часом струна,
Хоча вже давно відгріміла
Коханням бурхлива весна.

НІЧЕНЬКА

Приголуб мене, ніченько темна,
Смутком душу мою не ятри.
Не тривож моє серце даремно,
Знаю, милий, не вернешся ти.

Розгорни свої зоряні крила,
Мене міцно у них обійми.
Знаю, ти не повернешся, милий,
І не будем в житті разом ми.

Нічко-ніченько, моя сестриченько, –
Нездоланна моя печаль.
Нічко-ніченько, –
Ти розлуки моя вуаль...

Залелій, поцілуйся зі мною
І кохання своє поверни.
Обігрій запальною любов'ю,
Подаруй теплий подих весни.

Розмалюй зірочками все небо,
Прожени у даль хмари сумні.

Я не можу, мій милий, без тебе,
Повернись, ти потрібний мені.

БАТЬКІВСЬКА ХАТА

В батьківську хату вернувся я знов
Через роки, через стежки круті.
Йшов не на прощу, ніс в серці любов,
Ніс почуття свої ніжні, святі.

Все тут близьке і знайоме мені,
Що дав Господь у дитинства дні, —
І рушники, що висять на стіні,
І вишиванки на кожному вікні.

Скільки подолано різних доріг,
Щоб повернутись на отчий поріг,
Щоб повернутись сюди звідусіль, —
Батьківська хата — це радість і біль.

Вишні мене зустрічають в саду,
Падають цвітом пахучим до ніг.
Я ніби в юності стежкою йду,
В спогадах квіти й дерева зберіг.

Йду, мені хочеться світ обійнять,
Впасти, вклонитися рідній землі.

Хочеться пісню знайому співать,
Яку в мій край принесли журавлі.

ЯК ЗНАЙТИ

Знову тихий літній вечір
Обіймає нас за плечі,
День ясний вже догорів.
А птахи високо в небі
Про любов мою до тебе
Знов співають на зорі.

Як знайти нам шлях надій
Посеред невдач і мрій,
Коли йдем шляхами навмання.
Як знайти надійний ключ
До дверей життєвих круч, —
Не знав і досі не знаю я.

Вітер в сутінках блукає,
Мов любов свою шукає,
Листям сумно шелестить.
Та коли в душі є віра,
Вітром повняться вітрила.
Задля цього варто жить.

МАРЕВО

Марево жовтневої землі
Невимовний і журний мій відчай...
Відлітають в небі журавлі –
Осінь дійсна й осінь – притча.

Дерево над річкою стоїть,
Зажурилося безлисте.
У тумані сріблом став блищить,
В нім вода прозора й чиста.

Чарами печальної пори,
Смутком мою душу огорта.
Овівають холодом вітри,
Хоча й, кажуть, осінь золота.

Карою небесною мені
Здається пізня, хмура осінь.
Життя мина, немов у сні,
Душа весни і щастя просить.

ЦВІТУТЬ ЧОРНОБРИВЦІ

Цвітуть чорнобривці,
Яскраві, пахучі,
Неначе жар-птиці,
З казок чудозвучних.

Нам час провіщає
Знов горлиця вчасно:
Це всіх зустрічає
Нас осінь прекрасна.

Небо здивоване
Вдивляється в очі,
Коханням чароване,
Мов зорями ночі.

На пізньому цвіті
Краплинами роси.
Не бачив я в світі
Красу таку досі.

ВИБІР

Пересіялись гіркі образи
Через часу тонке сито.
Відгоріла біль в душі наразі,
Серце й досі не зігріте.

Перемішались вже усі слова,
Щоб їх кривдникам сказати.
З тобою відболіла голова,
Тож не варто щось міняти.

Перевіялася днів полова,
Та коле у ноги стерня.
Недругів стрічаю я з любов'ю
На порозі нового дня.

У житті ти мусиш вибирати, –
Стояти чи іти вперед.
Пісні свої чи чужі співати,
Щоб куштувати хрін чи мед.

ПОНЕДІЛОК

Так влаштоване життя –
Є веселі дні й сумні.
Як збагнути сенс буття,
Хто дасть відповідь мені?

Смуга чорна, смуга біла,
Як медалі дві сторони,
Кажуть, тяжкий понеділок
Після свята й вихідних.

В понеділок не жартуй –
Не до танців і пісень.
Щось робить не ризикуй –
Понеділок тяжкий день.

Понеділок відмініть!
Це, відомо, день сумний, –
Щоб могли ми відпочити,
Влаштувати вихідний.

Той шампанського не п'є
Хто в житті не ризикує.

Понеділок був і є
Днем, що тиждень нам дарує.

КОЗАК ЯРМАРКУЄ

На ярмарок їхав козак молодий,
Коник під ним бравий гнідий...
Шабля та люлька, червоний жупан,
Чорнії вуса, сам собі пан.

Торгує козак і чарки випива,
Дивує людей він – танцює, співа.
Козак ярмаркує, блукає по нім,
Дівчатам моргає, всміхається їм.

А люди питають: що то за козак,
Що вгомонити не можна ніяк.
Хто він і звідки: ніхто з них не зна, –
Що квартиру горілки п'є хвацько до дна.

Дивився на нього дідусь і сказав:
Я юність у ньому свою упізнав.
Він випив горілки, пішов у танок, –
Згадав молодим себе сивий дідок.

НІЧКА

Розквітає нічка зорями бузково,
Шле з небес коханим вітання.
Засіває щедро зерна нам любові,
Кличе в дивну подорож кохання.

Нічко-ніченько, –
До самого рання,
Без тебе, чарівниченко,
Не було б кохання.

І співає вітер в унісон з вербою
Про палке кохання, радість і весну.
І пливе туманом згадка над водою
Вдалечінь до мрій в нічку чарівну.

Замітає доля юності стежину
Білим цвітом, білими снігами.
Нас вертає нічка лише на хвилину,
Щоб цвіло кохання поміж нами.

ЗМІСТ

Моя родина	3
Києве мій	4
Хвиля б'є	5
Дзвін	6
Сьоме небо	7
Моя зоря	8
Вдихну красу поліську	9
Блукаючі зорі	10
“Де сонце сміється...”	11
Пісня прощання	12
Осінь	13
Сад	14
Ялтинський вальс	15
Літа	16
Забудь	17
Кохай мене, кохай	18
Краяни	19
Добро	20
Від ночі й до ночі	21
А серце співає	22
Багато ще на світі	23
Поспішаю до тебе	24
Тракторист	25
Акація	26
Старенький млин	27
Хутірські сади	28
Козак кароокий	29

Пророчий сон	31
Не цілуйтесь	32
Контрасти	33
Соната	34
Нехай розмовляють очі	35
Цвіт папороті	36
Стара вишня	37
Ти моє свято	38
Велика Ведмедиця	39
Лише ти	40
Ти мій... ..	41
Незабудки	42
Розбите дзеркало	43
Сурма заграла	44
Мамо-матусю	45
Я ще літаю	46
Пробач мене	47
Козаче кучерявий	48
Віра, надія, любов	49
Матюки	50
Донькам	51
Ще вчора	52
Не п'ється вже вино	53
Мені твій образ	54
“Така, напевно, доля у поета...”	55
Твої очі	56
Випадковість	57
Без тебе	58
Всміхайтесь, жінки, частіше	59

Ті дні не повернуться	60
Я – поліщук	61
Шануймо	62
Спека	63
Не плаче совість	64
Несе ліс	65
Запитання	66
Прихід весни	67
Два слова	68
Рідна мова	69
Жінкам	70
Останнє танго	71
Ой, ти, дівчино	72
Моя Україна	73
Прикордонникам	74
Мені байдуже	75
Шукаю щастя	76
Незакінчений урок	77
Грабів	78
Це вже було	79
Цирк	80
А ти	81
За горою кам'яною	82
Мрії	83
Тіні	84
Замки	85
Так бувало	86
Лишилася вербою	87
З днем народження, матусю	89

Дівчина-веселка	90
Дружина	91
Лист із минулого	92
З-під каменя пісня іскриться	93
Віщий сон	94
П'ять вітрів	95
“Дівчині щоразу козак зізнавався...”	96
Літа повернули на осінь	97
Каже якось баба діду	98
В кожного своя дорога	99
Доба	100
Нині всі демократи	101
Верба засмутилась	102
Моя горлиця	103
Дівчина зі сходу	104
Життя – рулетка	105
Гріхи	106
Невдоволений	107
Грабівський вал	108
Телефонний дзвінок	110
Ніченька	111
Батьківська хата	112
Як знайти	113
Марево	114
Цвітуть чорнобривці	115
Вибір	116
Понеділок	117
Козак ярмаркує	118
Нічка	119

Літературно-художнє видання

Тимошук Василь Володимирович

СЬОМЕ НЕБО

ЗБІРКА ПОЕЗІЙ

Літературний редактор

Георгій Сербін

Коректор

Любов Дейнека

Верстка

Віталій Власюк

Підписано до друку 10.09.2010 р. Формат 70х100 1/32. Папір офсет. Гарнітура «Times». Друк офсет. Ум. друк. арк. 5,0. Наклад 200 пр. Зам. 51.

Видавництво «Волинські обереги».

*33028 м. Рівне, вул. 16 Липня, 38; тел./факс: (0362) 62-03-97;
e-mail: oberegi@mail15.com*

*Свідоцтво про внесення до Державного реєстру суб'єкта
видавничої справи ДК № 270 від 07.12.2000 р.*

Надруковано в друкарні видавництва «Волинські обереги».